

100 let sboru dobrovolných hasičů Labutice
(1910–2010)

Josef URBAN

19. 6. 2010

Obsah

1	Úvod	3
2	Základní informace	4
3	Stručná historie obce	5
3.1	Vznik obce (1786–1918)	5
3.2	První republika a Protektorát (1918–1945)	5
3.3	Poválečný vývoj (1945–2010)	6
4	Sbor dobrovolných hasičů	8
4.1	Počátky SDH na Dražanské vrchovině	8
4.2	Vznik a první léta (1910–1945)	8
4.3	Poválečná léta (1945–1990)	9
4.4	Současnost sboru (1990–2010)	11
4.5	Technické vybavení SDH Labutice	12
5	Závěr	14

1 Úvod

Tato stručná práce je věnována 100. výročí vzniku Sboru dobrovolných hasičů Labutice. Kvůli omezeným časovým, pramenným a sekundárním zdrojům jsem ji musel výrazně zredukovat, a i proto se v žádném případě nejedná o odbornou studii. Jde spíše o stručný nástin vývoje místního sboru a jeho začlenění do společensko-kulturního a historického vývoje obce Labutice.

Práce je rozdělena na několik částí. Po základních informacích o samotné obci je další část věnována historickému vývoji Labutic. Následně je hlavní pozornost přirozeně zaměřena na dějiny Sboru dobrovolných hasičů Labutice v průběhu sta let. Nechybí zde ani popis aktuálního personálního obsazení a technického vybavení spolku.

Pro upřesnění chci podotknout, že jsem výrazně čerpal ze své práce, která je věnována ke 220. výročí založení obce (2006) a z novodobé kroniky Sboru dobrovolných hasičů Labutice. Regionální či celostátní informace jsem získal primárně z regionálních prací a příspěvků.

2 Základní informace

Místní část Labutice leží na jihozápadě Olomouckého kraje, v severní části bývalého okresu Prostějov, 7 km jižně od města Konice. Obec má celkem 55 stálých obyvatel a v současné době je místní částí obce Suchdol (spolu s Jednovem). Katastrálně sousedí na západě s Brodkem u Konice, na jihu s Hrochovem, na východě s Jednovem a na severu se Lhotou u Konice. Labutice jsou od svého vzniku přiřazeny k římskokatolické farnosti Jednov. Farnost je součástí konického děkanátu, který patří pod olomoucké arcibiskupství. Nadmořská výška obce je 575 metrů nad mořem.

Výměra obce zabírá celkem 158 hektarů plochy. Zastavěná část vsi je silničního charakteru bez návsi. Tento typ se velmi často objevoval v německých osadách a nejinak je tomu i v Labuticích. Katastrálním územím obce prochází silnice III. třídy č. 37356 (Ptenský Dvorek - Brodek u Konice). Nejbližší železniční zastávka je na Stražisku (5 km) a autobusové spojení má obec pravidelnými linkami společnosti FTL Prostějov.

3 Stručná historie obce

3.1 Vznik obce (1786–1918)

Labutice byly založeny dne 1. ledna 1786 parcelací panského dvora, který patřil statku suchdolskému (součást Ptenské panství). Na pozemku se usadilo celkem 23 nových osadníků, kteří v drtivé většině byli Němci z nedalekého (Německého) Brodku. Původně měly Labutice německé jméno Schwanenberg, které bylo osadě dáno na počest tehdejšího guberniálního rady Schwanenberga. Počeštěním vzniklo jméno Labutice (Schwan = labuť), které se později dostalo i do znaku obce. Domněnka, že byly Labutice pojmenovány po velkých hejnech labutích pobývajících v tehdy rozsáhlém rybníku (dnešní požární nádrž), se nezakládá na pravdě.

Prvním majitelem Labutic byl tzv. náboženský fond, který byl zrušen ve 20. letech 19. století. V roce 1825 koupil Ptenské panství francouzský hrabě Filip Ludvík Saint-Genois, a po jeho smrti převzal správu nad územím syn Mořic. V roce 1878 koupil Ptenské panství kníže Jan II. Lichtenštejnský a připojil ho ke svému panství na Plumlově. To zůstalo v jeho držení až do roku 1931.

Po zrušení patrimonií v roce 1848 začal velký kulturní a společenský rozmach obce. Od roku 1850 byl v Labuticích ustanoven místní obecní výbor v čele se starostou. Nutno však podotknout, že do vzniku republiky byli nejvyšší představitelé obce německé národnosti. Až na drobné potyčky tu však žily obě národnosti relativně v poklidu. V roce 1900 za přispění německé honorace z nedalekého Brodku vznikla labutická (německá) škola. Důvodem byla hlavně snaha posílit tamější německou komunitu.

Místní občané se nejčastěji živili tkalcovstvím, a proto na přelomu 19. a 20. století byl tkalcovský stav skoro v každém domku. K tomu měly ještě všechny domky svá políčka, kde si lidé pěstovali nejčastěji brambory, žito, oves či tuřín. Nezbytností byl i domácí dobytek, který chudí lidé používali také k orbě. I relativně „ospalou“ vesnici, jakou Labutice byly, přirozeně zasáhly dvě velké válečné katastrofy. V roce 1866 to byla rakousko-pruská válka a o půl století později první světová válka (1914–1918).

3.2 První republika a Protektorát (1918–1945)

Vznikem republiky v roce 1918 byla obec dána pod českou správu. V první polovině dvacátých let byla postavena mj. silnice z Ptenského Dvorku do Horního Štěpánova (1924). Asfaltový povrch ovšem komunikace dostala až na počátku padesátých let. Změny nastaly také ve školství. Budova školy byla odkoupena novým československým státem a rokem 1919 se i zde začalo učit

česky. Poněvadž se na této škole vyučovalo pouze do pátého ročníku, zbudovalo litovelské hejtmanství českou měšťanskou školu v nedalekém Brodku, která začala fungovat v roce 1926.

Poklidný rozvoj obce výrazně zasáhla hospodářská krize z počátku 30. let minulého století. Lidem se zhoršila rapidně životní úroveň a mnozí z nich přišli i o živobytí. Vedlejším důsledkem krize bylo vyhrocení nacionalistických tendencí Němců k Čechům. Vše vyvrcholilo v listopadu 1938, kdy převážně německý národnostní ostrůvek na Konicku se na poslední chvíli včlenil do německé říše. České Labutice se tak paradoxně staly sudetskou hraniční obcí, která na východu a jihu katastru sousedila s Česko-Slovenskem (později s Protektorátem Čechy a Morava).

V letech 1938–1945 obecní výbor i škola tak po dvacetileté epizodě získalo německé vedení. Většina labutických občanů byla pasivní a chtěla pouze toto smutné a tragické období přežít. Našlo se však pár jednotlivců, kteří se buď zapojili do odboje (mnozí za to zaplatili životem) nebo začali aktivně spolupracovat s německou správou.

3.3 **Poválečný vývoj (1945–2010)**

Bezprostředně po válce došlo v Labuticích k odsunu osmnácti občanů německé národnosti a k volbám do Ústavodárného národního shromáždění. V nich zvítězila tradičně lidová strana s velkým náskokem před KSČ. Radikální předěl, nejen v životě obce, nastal v únoru 1948, kdy se k moci dostala KSČ. Hned následujícího roku začala rozsáhlá kolektivizace zemědělství. V důsledku toho museli všichni vlastníci půdy a dobytka vstoupit do rodícího se JZD, které však bylo v obci založeno až v roce 1957. O tři roky později (1960) obec ztratila samostatnost a začlenila se pod MNV Suchdol.

V roce 1945 místní škola v Labuticích obnovena nebyla. V padesátých letech postupně budova chátrala a v roce 1955 byla z bytu učitele zřízena prodejna Jednota. Znovuotevření školy se přece jen podařilo v roce 1976 po rozsáhlé generální opravě. Pro nedostatek tříd v Brodku u Konice tam totiž umístilo tamější ředitelství pátou třídu pro žáky z Labutic a okolních vesnic. Po čtyřech letech však i ona definitivně zanikla.

V poválečné éře probíhalo postupné zvelebování obce po stránce technické a dopravní. Již v letech 1945–1946 byla v obci zavedena elektřina, telefonní spojení a obecní rozhlas. Autobusová čekárna v obci se postavila v roce 1968 a o rok později se začalo s přípravou kanalizace (ta však nakonec byla přerušena). V sedmdesátých letech byla provedena instalace veřejného osvětlení a zahájeny výkopové práce k zajištění zdroje pitné vody. Také byla v jižní části katastru obce postavena myslivna. V roce 1975 byla dokončena oprava budovy požární zbrojnice a následně zrekonstruován místní rozhlas. V

polovině osmdesátých let byl v obci vybudován vodovod. Po roce 1989 začíná nová etapa v historii Labutic. I když v okolí mnoho obcí získalo samostatnost, Labutice se rozhodly být stále místní částí obce Suchdol. Tento stav trvá dodnes.

4 Sbor dobrovolných hasičů

4.1 Počátky SDH na Drahanské vrchovině

Požáry v 19. století byly velmi časté. K vaření i svícení se používal otevřený oheň, který byl nebezpečný a často nedopatřením nebo špatnou manipulací podpálil dům. Doškové či dřevěné střechy a konstrukce domů byly velmi hořlavé, takže rychle přenášely nebezpečné ohnivé jazyky a ty mohly ve svém důsledku zavinit zkázu celé vesnice.

Aby se zabránilo rozsáhlejším škodám při požárech, začaly v Českých zemích vznikat sbory dobrovolných hasičů. Sbory sice měly jako primární úkol záchranu životů a majetků, neméně důležitá však byla také jejich činnost na poli preventivním (přednášky, cvičení atd.). Již v roce 1854 vznikl první německý hasičský sbor v Zákupích. Oficiálně prvním českým založeným sborem se stal SDH Velvary, jehož vznik se datuje do roku 1864. O čtyři roky později byl založen i první český hasičský sbor na Moravě (Velké Meziříčí). Postupně se sbory šířily lavinovitě zeměmi koruny České, takže již v roce 1891 bylo evidováno skoro 2 800 hasičských spolků.

Ve druhé polovině 19. století začaly obce Drahanské vrchoviny také vytvářet dobrovolnické sdružení místních hasičů. První vznikl již v roce 1875 v městečku Konice pod názvem „Dobrovolná hasičská jednota Konice“, a na podobném principu byly zakládány sbory i v okolních vesnicích: Přemyslovcích (1882), Suchdole (1885), Pěčíně (1890), Čuníně (1891), Hrochově (1894), Lipové (1896), Stražisku (1900) či Seči (1905).

Velký požár se v této době nevyhnul ani Labuticím. V roce 1878 děti jednoho z nájemníků v hostinci u Poláků (dům č 14) založily požár, po kterém lehla popelem polovina vesnice (č.p. 14, 13, 12, 17, 18, 19). Labutice se kupodivu z této pohromy vcelku rychle vzpamatovaly, ale i přes tuto tragickou událost se vytvoření sboru dobrovolných hasičů neustále odkládalo.

4.2 Vznik a první léta (1910–1945)

Relativně pozdě, roku 1910, byl i v Labuticích nakonec založen místní, tehdy ještě německý, hasičský sbor. Na jeho vzniku se velkou měrou podílel místní učitel Ladislav Houdek. Po vzniku Československa v roce 1918 sbor hasičů přešel pod českou správu a prvním českým starostou se stal Josef Winkler (č.p. 18). Místní hasiči měli k dispozici ruční stříkačku s měděnými válci, která byla krátce po druhé světové válce odevzdána do sběru. V roce 1932 byla v obci postavena nová hasičská zbrojnice (se sedlovou střechou) a následně koupena hasičská stříkačka. Hasiči značně taktéž využívali při cvičeních vodní nádrž v horní části obce. Členové sboru nosili pracovní bílé

obleky, černé přilby s mosazným znakem, kohoutem a nápisem Labutice. Vycházkové obleky byly tmavomodré.

V roce 1922 zavítal do vesnice další „červený kohout“. Ohnisko požáru se nacházelo v domě č. 34 a postupně vyhořela čísla 1, 2, 3, 4, 5, 6, 10, 11, 21, 22, 32 a 34. Při požáru, kromě místních hasičů, zasahovali hasičské jednotky ze širokého okolí. Celá vesnice nevyhořela paradoxně jen proto, že zbývající stavení již byla pokryta tvrdou střechou po prvním požáru v roce 1878. Na následné obnově se podíleli řemeslníci a dělníci z dalekého okolí.

Hasiči během celé první republiky zasahovali i u požárů nemovitostí, stohů či lesů v okolních vesnicích. Také se pravidelně účastnili hasičských závodů, které byly výrazně utlumeny v době druhé světové války.

Již od svého vzniku kromě své primární činnosti (ochrana před požárem) mělo sdružení i sekundární význam. Velmi se podílelo na kulturně-společenských aktivitách (podobně jako červený kříž či myslivci). Během své doby uspořádal množství přednášek s historickým, osvětovým i aktuálním poselstvím a tradičně pořádaly plesy a zábavy. Jejich účast také neodmyslitelně byla spjata s každoročními lidovými zvyklostmi (Velikonoce, kácení máje, dožínky).

4.3 Poválečná léta (1945–1990)

V poválečné komunistické éře postupně se začala činnost Sboru dobrovolných hasičů výrazně redukovat a stala spíše formální. Naštěstí po válce nemusely prokazovat svoje umění při větším požáru přímo v Labuticích. Po roce

1948 došlo k přejmenování sboru dobrovolných hasičů na „Jednotu požární ochrany Labutice“ a byly přímo začleněny do složek Národní fronty. Od této chvíle se tedy oficiálně nazývali „požárníky“.

V polovině padesátých let byla do vlastnictví přejmenovaných požárníků koupena přívěsní požární stříkačka PPS 8, která je k dispozici dodnes. Sbor však postupně ztrácel (podobně jako ostatní dobrovolnická hasičská sdružení) svůj význam v primární složce - hašení požárů. Tento úkol ve velké míře přebírají profesionální požárníci s lepšími technickými i fyzickými podmínkami. Nicméně dodnes tvoří sbory důležitou složku v záchranném integrovaném systému.

V roce 1975 se hasičská zbrojnice částečně renovovala a přistavěla se klubovna s WC a chodbou. Následně proběhla přístavba kuchyně. Ta ovšem byla jako hrubá stavba do roku 2002 nedokončena. V revolučním roce 1989 byla sboru přidělena Tatra T 805 (ze sboru v Lipové). Tento automobil sloužil sboru téměř dvacet let, než byl v roce 2008 nahrazen novějším hasičským autem.

Labutičtí požárníci se také, vedle dalších fungujících místních zájmových spolků - myslivců a červeného kříže, v poválečném období výrazně podíleli na zvelebovacích aktivitách obce – např. pomoc při stavbě vodovodu a sítě hydrantů, elektrického připojení, brigády na polích, sběr železa a kamení.

4.4 Současnost sboru (1990–2010)

V porevoluční atmosféře se sdružení opět vrátilo ke svému původnímu názvu Sbor dobrovolných hasičů Labutice. Po krátké porevoluční atmosféře však v letech 1993–1997 nastal výrazný útlum v činnosti spolku. Důvodem byly především časová a profesní zaneprázdněnost předních činitelů spolku a postupné ubývání obyvatel obce. Dokonce se tehdy uvažovalo o možném zrušení spolku pro nečinnost. Nový „start“ začal fakticky rokem 1998, kdy se starostou spolku se stal František Fiedler a velitelem Pavel Franc.

Na přelomu století proběhla rozsáhlá rekonstrukce místní hasičské zbrojnice. Byly zprovozněny hasičské sirény a elektroinstalace, provedlo se kompletní vymalování prostorů a fasády, či byly přikoupeny i drobné spotřebiče. Největší akcí byla rekonstrukce střechy, která proběhla v letech 2001–2002. Hasiči také připravili zázemí a materiál pro vybudování posezení s pergolou, které chtějí v nejbližší době realizovat. Je záslužné, že veškeré práce (mimo střechy, kterou provedla odborná firma) dělali dobrovolní hasiči v rámci svých volnočasových aktivit bez nároku na peněžitou odměnu.

Zrekonstruovaná hasičská zbrojnice se v posledním desetiletí stala středobodem kulturně-společenských aktivit vesnice. Hasiči zde pořádají nejrůznější akce (opékání makrel, salat, hodové slavnosti či oslavy Silvestrů), které již patří do každoročního koloritu obce. Výtěžky z těchto akcí jsou dány do pokladny sboru na další činnost. Pravidelně se též zúčastňují také plesů či oslav v okolních vesnicích, které pořádají „sousední“ hasičské sbory.

Hasiči se každoročně v červnu účastní místních okrskových závodů, v jehož pořádání se pravidelně střídají s Suchdolem, Jednovem, Hrochovem, Lipovou a Sečí. Po úspěšných letech na přelomu tisíciletí však labutičtí hasiči obsazují spíše místa ve druhé části startovního pole. Nejlepší výsledek v novodobé historii dosáhli v Hrochově, kde se v roce 1999 umístili na druhém místě. V dalších dvou ročnících byli potom na třetím místě.

Zkvalitnila se také práce s mládeží a vznikl i dětský oddíl dobrovolných hasičů pod vedením Vladimíra Vaška. Své umění našťestí v posledních letech nemuseli prokazovat přímo ve vesnici. Přesto se zúčastnili např. hašení požáru v pohostinství v Hrochově (2002) či domu v Suchdole (2008) či havárii automobilu blízko Lhoty u Konice (2007). Za podpory Obecního úřadu Suchdol byly v letech 2004–2007 zakoupeny sady vycházkových a pracovních stejnokrojů a konečně v roce 2008 získal sbor hasičský automobil Avia A30 od hasičů ze sousedního Brodku u Konice.

V současné době hasiči v rámci svých možností trénují na louce naproti hasičské zbrojnici a vodu čerpají z nádrže v horní části obce. Starostou sboru je František Fiedler a velitelem Josef Vlach. Velitelem okrsku je pak již několik let Pavel Franc. Sbor má celkem 30 členů, z toho 4 ženy či dívky.

Průměrný věk je 40,5 roku. Z členů sboru má trvalé bydliště mimo Labutice celkem 7 členů a služebně nejstarším členem je pan František Fiedler, který je ve sboru již od roku 1963. V posledních letech patří Sbor dobrovolných hasičů Labutice k jediné fungující zájmové organizaci v obci.

4.5 Technické vybavení SDH Labutice

Požární auto Avia A30

Požární auto Avia 30 je v užívání sboru od roku 2008. V tomto roce byl automobil koupen od obecního úřadu Brodek u Konice. Je určen především pro přepravu požárního družstva (až 8 osob + řidič), požární stříkačky a náradí. Avia 30 byla vyráběna v letech 1967–1983 v Praze v licenci francouzské automobilové firmy Renault-Saviem. Je poháněna vznětovým motorem, čtyřdobým, kapalinou chlazeným čtyřválcem o objemu válců 3 596cm³, který je uložen na přední nápravě. Výkon motoru je 58kW při 3 200 otáčkách za minutu. Má pětistupňovou mechanickou převodovku se synchronizací. Spotřeba paliva na 100 km se pohybuje kolem 14 litrů. Celková hmotnost vozidla je 5 320kg (pohotovostní hmotnost je 4 490kg) a maximální rychlost je 85 km/h.

Požární auto Tatra T805

Požární auto Tatra T805 (tzv. „Kačena“) byla v užívání sboru od roku 1989. Tehdy byl tento nákladní automobil přidělen od sboru v Lipové. V současné době je již několik let „na odpočinku“ v nedalekém Jednově. Tatra T805 je lehký terénní nákladní automobil. Byl vyráběn v letech 1953–1960 ve státním podniku Tatra Kopřivnice. Kvůli svým specifickým vlastnostem byl vhodný i do těžkého terénu a není proto divu, že ho velmi často využívala i čs. armáda. Součástí nákladového prostoru je speciální skříňová nástavba určená pro hasičské družstvo. Tatra T805 je poháněna benzinovým osmiválcovým spalovacím motorem typu T 603A (vzduchem chlazeným). Motor má objem 2545cm³ (vrtání 75mm, zdvih 72mm) a výkon 75 koňských sil při 4000 otáčkách za minutu. Tatra má čtyřstupňovou převodovku s dvoustupňovou přídatnou převodovkou. Pohon je na zadní kola (v případě potřeby i na všechna kola – pomocí speciální řadicí páky.). Maximální rychlost u nového prototypu dosahovala až 80 km/h a spotřeba paliva se pohybuje okolo 20–25 litrů benzínu na 100 kilometrů.

Požární stříkačka PPS8

Požární stříkačku PPS 8 vlastní sbor od roku 1955. Motor Rotax 635 je benzinový, dvoudobý se zážehovým dvouválcem (obsah válců 635 cm³). Výkon vzduchem chlazeného motoru je 20,6 kW při 4500 otáčkách za minutu. Pohon jednostupňového čerpadla je přes automatickou spojku s volnoběžkou, která při malých otáčkách motoru vypíná jeho pohon. Vývěva automaticky řídí přečerpávanou vodu. Objem benzinové nádrže je 22 litrů a pohotovostní hmotnost stříkačky 115kg.

Požární stříkačka PS12

Přenosná motorová stříkačka PS 12 je určena pro čerpání vody při hašení požárů, likvidaci povodní apod. Její obsluha je velmi snadná a při hmotnosti 190 kg je pohodlně přenosná čtyřmi osobami. Lze ji využít i v terénu nepřístupném pro těžkou požární techniku. Motor je benzinový, zážehový, čtyřdobý a chlazený kapalinou. Obsah válců je 1200 cm a dosahuje maximálního výkonu 27,5kW/3500 – 110kW/6000 otáček za minutu.

5 Závěr

V předešlých řádcích jsem se pokusil o stručný nástin historického vývoje Sboru dobrovolných hasičů Labutice na pozadí dějin samotné obce. Není to práce odborného, ale spíše informativního charakteru. I když se postupně původní význam dobrovolných hasičů vznikem profesionálů snížil, stále je důležitou součástí integrovaného záchranného systému. Také se jeho portfolio rozšířilo na další činnosti, jako jsou pomoc při povodních, dopravních nehodách apod. Postupem času dokázal svůj „přínos“ přetavit i do mimo-hasičského života. Nejinak je tomu i v samotných Labuticích, kde tvoří jedinou funkční složku zájmového sdružení a výrazně pomáhá k oživení místního koloritu obce. Za pomoc při získávání informací děkuji především Vladimíru Vaškovi, bez jehož pomoci by text jen stěží vznikl. Touto cestou mu také děkuji za poskytnutí novodobé kroniky SDH Labutice.

Reference

- [1] *Kroniky obce Suchdol (od roku 1945)*
- [2] *Kronika SDH Labutice*
- [3] MÜLLER, František: *Místní a pomístní jména Dražanské vrchoviny v dějinách a pověstech*, Luhačovice 2004
- [4] PINKAVA, Jaroslav: *Dějiny města Konice I. (do roku 1848)*, Konice 1993
- [5] PINKAVA, Jaroslav: *Dějiny města Konice II. (1848–1918)*, Konice 1995
- [6] URBAN, Josef: *Labutice - Historie a současnost*, Labutice 2006

Příloha 1 - Výkonný výbor SDH Labutice 2010

Starosta	František FIEDLER
Náměstek starosty	Petr URBAN
Velitel	Josef VLACH
Jednatel	Petr ZAHÁLKA
Hospodář	Vladimír VAŠEK
Strojník	Pavel FIEDLER
Kronikář	František FIEDLER
Referent MTZ	Miroslav ZELINKA

Příloha 2 - Členové SDH Labutice 2010

Jméno a příjmení	Narozen(a)	Bydliště	Členem od
Alois BITTNER	1935	Labutice	1971
Hubert BURGET	1961	Brodek u K.	1982
Luboš BURGET	1954	Brodek u K.	1971
Jarmila BURGETOVÁ	1979	Labutice	2000
František FIEDLER	1940	Labutice	1963
František FIEDLER	1973	Labutice	1990
Pavel FIEDLER	1978	Labutice	1994
Radek FIEDLER	1972	Suchdol	1988
Jaroslav FRANC	1952	Labutice	1971
Pavel FRANC	1960	Labutice	1982
František GREPL	1929	Labutice	1971
Pavel JORDA	1953	Labutice	1971
Svatopluk JORDA	1988	Labutice	2000
Jarmila JORDOVÁ	1953	Labutice	1972
Soňa JORDOVÁ	1988	Labutice	2000
Vladimír KUBÍČEK	1949	Jednov	1971
Tomáš MAREK	1975	Labutice	1991
Vojtěch MAREK	1952	Labutice	1974
Jan PEJŘ	1947	Labutice	1971
Jan PEJŘ	1968	Labutice	1984
Jan PEJŘ	1991	Labutice	2000
Petr URBAN	1971	Brodek u K.	2001
Jaromír VAŠEK	1975	Labutice	1990
Jindřich VAŠEK	1988	Labutice	2000
Josef VAŠEK, Ing.	1948	Labutice	1971
Vladimír VAŠEK	1973	Konice	1990
Iveta VAŠKOVÁ	1993	Konice	2000
Josef VLACH	1948	Labutice	2000
Petr ZAHÁLKA	1971	Labutice	2003
Miroslav ZELINKA	1983	Labutice	2009